

*Kegyüggyetük fionnak !
Ne légy kegyülm mogomnok !
Ovogy halál kínáal
Anyát ézes fiáal
Egyembelü ülljétük !*

*Kegyelmezzetek fiamnak !
Ne légy kegyelem magamnak !
Vajha halál kinjával
Anyát édes fiával
Egyetemben öljétek meg !*

Jegyzetek.

1. verssz. *Seped* a *szepeg* igével egy töről fakadt. Régen a *szepeg* is hangos sírást, zokogást jelentett, hangulata nem komikus volt, hanem komor, megható. 3. vsz. *Kinyúhhad* a mai *kinyújtsad*, régi jelentése «kivond». 4. vsz. *Junh* kihalt szó, a szívet jelentette, mint az érzelmek székhelyét. 7. vsz. *Hiül* a mai *hül* ige, ezzel fejezték ki a fájdalom enyhülését is. 10. vsz. *Valál* kihalt szó, gazdagságot és boldogságot jelentett (a *boldogság* szónak is volt valamikor gazdagság jelentése). *Valállal* = boldogsággal, boldogan. *Hul így kinzassál* = holott így kínzatol. *Hul* = hol-ott, *kinzassal* pedig latinus conjunctivus. 11. vsz. *Húszluzva* ma így hangzanék : *húzdozva*. *Üklel, öklel* régen ököllet való ütést jelentett. A marha nem öklelt, hanem *tülkölt*. 12. vsz. *Ovogy* a mai *avagy*, de jelentése itt nem választó kötőszó, hanem óhajtó indulatszó : vajha !

Mészöly Gedeon.

VILÁGÍTÓ ÁLOM.

*Már minden elsötétült,
a Nap arca leesett,
házunkra holdas éj ült,
szeme sárgán belesett.*

*Sétálgattam szobámban,
terveztem százal-ezret
s a fal mellett az ágyban
kis fiacsám lélegzett.*

*Ajka mint a pillangó
szétnyílt-bezárult egyre
s mint parányi kandalló
sugárzott rám friss teste.*

*Lassan fölé hajoltam
s bent mint távoli tik-tak
gyermekéveim gyorsan
tűnő órái hívtak.*

*Messziről hívtak, lágyan
csalogatón csengettek
s illatos zöld határban
lelkem ismét gyermek lett.*

*Labdám magasba dobtam,
gömbje forgott, gömbje szállt,
míg a felhők nyugodtan
szűrték a Nap aranyát.*

*Két térdem egybezárva
ott feküdtem az ágyon
s fölöttem mint a lámpa
világított az álom.*

Gulyás Pál.